

Було літо. Сонце осявало й поля, й луки, проте в лопухових заростях було глухо й дико, наче в густому лісі. Там сиділа на яйцях качка. Якось уранці яєчна шкаралуща затріщала, і з'явилися маленькі жовтенькі каченята. А от одне яйце лишилося цілим. Та нарешті й воно розколалося.

— Пі! Пі-і! — вивалилося звідти незграбне огидне пташеня.

— Яке велике! Зовсім не схоже на інших! Невже це індиченя? Не схоче плавати — зіштовхну його у воду: одразу попливе! — вирішила мати-качка.

— Хутчіш! Хутчіш! — закричала вона й повела дітей на пташиний двір.

Ой лишенько! Ну й галас піднявся!
— Ну от, іще одна юрба надбігла! Наче нас тут мало!

Мешканці пташиного двору одразу не злюбили дивне каченя. Кури його клювали, качки скіпали, усі з нього кепкували.

А індик, який вважав себе імператором, надувся і, наче корабель на всіх вітрилах, налетів на нещасного малюка й сердито залопотів:

— Геть-геть-геть!

Бідолашне маля просто не знало, що йому робити, як бути далі. Навіть сестри та брати ображали його. Ну треба ж було народитися таким огидним!

Тяжко жилося йому на пташиному дворі! Та одного разу воно не витримало знущань — розбіглося, перелетіло паркан і кинулося навтікача!

